

Descoperind copilul de lângă noi

Este ziua de Paște - Ziua Învierii Domnului. O zi frumoasă de primăvară, cu soare care împrăștie generos razele sale. Privesc și văd totuși un nor, dar care pare să fie departe. Alături de prietenii mei aștept cu inima strânsă cea mai importantă activitate de creștin la care am luat parte vreodată.

Zeci de alți colegi și prieteni care au ieșit de la biserică mă asaltează cu întrebarea: „Ce faci azi?” Răspund emoționată: Merg la “Leagănul de copii Sfânta Maria” din Suceava!

Un drum liniștit sub semnul aceluiași soare care ne-a mângâiat de dimineață; pare să fie și el părtaș la marea noastră bucurie. Ajungem la

locul care adăpostește copii ca noi și deschidem ușa dincolo de care se poate realiza visul meu. Cum pășesc aud o voce: „Mă numesc Ioana. Vrei să fii surioara mea?” Un fior îmi străpunge inima la auzul acestor cuvinte.

Am ținut de mână această „surioară” timp de câteva ore ... Am împărțit pachetele cu care am venit fiecare dintre noi. Pe lângă Ioana, am mângâiat zeci de alți copii care nu mai știu ce este o mângâiere de mamă de aproape un an ...

Ne jucăm mai mult timp în parcul special amenajat pentru ei; sufletele noastre se contopesc cu ale lor și devin una. Glasurile doamnelor care-i

îngrijesc cu o dragoste imensă ne trezesc dintr-un vis frumos, un vis al purității și al nevinovăției. Este momentul când cei care ne-au fost pentru câteva ore „frați și surori” sunt chemați la masă, dar, mai ales, este ceasul când trebuie să ne despărțim de ei.

Soarele care ne-a mângâiat s-a ascuns. Norul amenințător de dimineață l-a acoperit. Treptat, sufletul meu se acoperă și el de o mare tristețe. Glasul Ioanei mă trezește din visare cu o întrebare dureroasă: „Nu mai vrei să fii surioara mea?”

Lacrimile ei, lacrimile mele, lacrimile care cad din nor fac un tot. Tristețea este atât de puternică dar, în același timp, atât de convingătoare, încât îi promit Ioanei și mie însămi că nu va trece lună în care să nu merg să o văd.

Plouă ... cu lacrimi. Dumnezeu cântărește aceste lacrimi! Cuvintele au murit. Mă chinuie o întrebare: „De ce mama Ioanei nu este stăpânită de aceleași sentimente ca și mine?” Aștept să treacă zilele și poate voi găsi cuvinte să răspund la această frământare a mea.

*Turtureanu Oana - Cl. a VIII-a
Școala „Grigore Ghica Voievod”
Suceava*

*Cu un bănuț dăruit
poți cumpăra Cerul,
Nu fiindcă Cerul
ar fi atât de ieftin,
ci fiindcă Dumnezeu
este atât de plin de iubire.
Dacă n-ai nici măcar
acel bănuț, atunci dă
un pahar cu apă rece.*

Sf. Ioan Gură de Aur